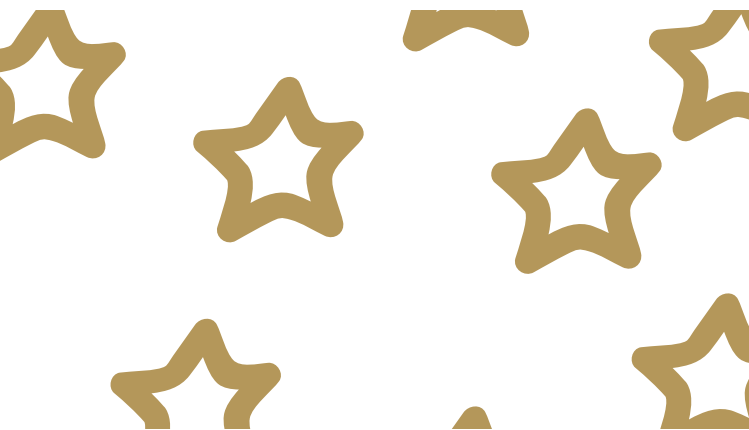

FESTIVAL MLADÝCH HUDEBNÍKŮ

Mozartovy děti

Slavnostní koncert
Mozartových dětí

Janáčkovo divadlo
12. 6. 2022, 19:00

Filharmonie
Brno Philharmonic

Pořad koncertu

KRYŠTOF MAŘATKA

Neviditelný les, melodramatická bajka pro herce, koncovku (nebo příčnou flétnu) a orchestr dětí a dospělých hudebníků, objednávka *Pařížské filharmonie*, česká premiéra | 17'

vypravěč **Kryštof Mařatka**

Kantiléna, Kantilénka a Magdalenka

sbormistři **Veronika Novosádová** a **Michal Jančík**

„**mladí Mozarti**“, pedagogové a **Filharmonie Brno**

dirigent **Michal Jančík**

ANTONÍN DVOŘÁK

Holoubek, symfonická báseň op. 110 | 20'

Filharmonie Brno a „**mladí Mozarti**“,

žáci ZUŠ Jihomoravského kraje

dirigent **Chuhei Iwasaki**

přestávka | 20'

BOHUSLAV MARTINŮ

Kdo je na světě nejmocnější?,

baletní komedie o 1 dějství H 133 | 56'

1. Moderato
2. Serenáda (Tempo di menuetto)
3. Pochod
4. Poco andante (attacca)
5. Menuet (attacca)
6. Shimmy-foxtrot. Andante. Allegro non troppo (attacca)
7. Tanec slunečních paprsků
8. Moderato
9. Valčík
10. Cadenza. Allegretto. Cadenza. Adagio (attacca)
11. Andante (attacca)
12. Tanec mraku (attacca)
13. Allegretto
14. Moderato. Allegro. Moderato. Andante. Allegro (attacca)
15. Allegretto. Adagio (attacca)
16. Allegretto (attacca)
17. Polka. Andante
18. (Finale) Allegro

Taneční konzervatoř Brno

choreografie **Hana Gallinová**

a žáci **Taneční konzervatoře Brno**

režie **Hana Gallinová** a **Iva Musilová**

Filharmonie Brno

dirigent **Chuhei Iwasaki**

Koncert zaznamenává Česká televize.

O skladbách

Tři čeští skladatelé žijící v různých obdobích, dvě díla, jež se dočkala světových premiér v Brně, a jedna skladba, která bude ke slyšení v Česku poprvé. Tři různé spolupráce Filharmonie Brno s dětskými umělci: děti jako základ velkého tělesa doplněného o dospělé hudebníky (*Neviditelný les*), „Mozartovy děti“ rozšiřující řady brněnských filharmoniků (*Holoubek*) a malí či mladí tanečníci, kteří se zhostí pohybové složky v baletu *Kdo je na světě nejmocnější?*. Slavnostní koncerty festivalu Mozartovy děti se nikdy netajily vysokými ambicemi, když v letech minulých před děti kladly výzvy jako provedení Dvořákovy *Novosvětské symfonie* (2014) či Musorgského *Obrázků z výstavy* (2019), spolupráce s Hradištanem (2016), jazzovým bigbandem (2017) nebo rockovou kapelou Tata Bojs (2020). Letošní Slavnostní koncert je však v porovnání s předchozími v mnoha ohledech nejmambiocióznější, jedinečný, neopakovatelný, s dosud největší aktivní dětskou účastí, organizačně také nejnáročnější.

Velké poděkování patří žákům, jejich pedagogům, ředitelům zúčastněných ZUŠ, zástupcům Asociace základních uměleckých škol a Taneční konzervatoři Brno. ZUŠ Brno, Smetanova 8 a jejímu řediteli Petru Karasovi děkujeme za mimořádnou podporu a spolupráci na přípravě a organizaci celého projektu Mozartovy děti.

Miluji toto přirovnání, říká skladatel, klavírista a dirigent Kryštof Mařatka (1972): Vlak by měl jet tak rychle, aby motýlí mohli otevřeným oknem volně létat dovnitř a zase ven. Toužím po tom, aby se mé skladby mohly ihned zahrát znovu. Nutnost několikerého poslechu, která často provází mou hudbu, je pocit, který mě neustále pronásleduje. Proč vlastně tvoříme? Jaká víra nás

to žene, když jsme přitom tolikrát konfrontováni s pouhou rutinou, nedostatkem zkoušek, chybějícími financemi nebo jen prostě s neochotou poukazující na logiku trhu...? A přesto někdy vzácně potkáme hudebníky, dirigenty či organizátory, kteří díky svému přesvědčení a inteligenci dokážou vzbudit zvědavost svého publika a udělat z provedení nové skladby výjimečný zážitek. Možná to jsou právě oni, pro koho tvoříme...

Kryštof Mařatka, žijící v Praze a v Paříži, je mezinárodně uznávaným autorem, který komponuje pro význačná tělesa, soubory či sólisty. *Neviditelný les* ovšem psal s vědomím orchestru, který měl být tvořen hlavně dětmi – začínajícími i pokročilejšími hudebníky – s přispěním jejich pedagogů. Tato melodramatická bajka pro herce, český lidový nástroj zvaný koncovka a orchestr původně vznikla v rámci hudebně-výchovného projektu DEMOS na objednávku Paříž-

ské filharmonie, kde byla premiérována 24. června 2018. Projekt cílil na malé děti z problematických chudinských čtvrtí Paříže; tyto děti, které vesměs nedržely nikdy v ruce hudební nástroj a neznaly noty, dostaly příležitost, aby se během jednoho roku podílely na nastudování Mařatkovy skladby a poté ji provedly v nejprestižnější francouzské koncertní síni. A to vše skrze českou kulturu, dodává Mařatka. Pohádkově laděný příběh je situován do českého prostředí, kterým je inspirován, evokuje český jazyk (exponujíc zejména pro cizince často nevyslovitelné ř), přírodu, folklor, klasickou i soudobou hudbu. Herec vypráví, jak se ztratil v českém lese, který začal zpívat a hrát... *Neviditelný les* je však skladbou univerzální, dalece přesahující didaktické cíle a původní zaměření na konkrétní komunity, jak nás jistě přesvědčí i jeho česká premiéra. Kromě hudby je Kryštof Mařatka autorem námetu a textu skladby.

Není bez zajímavosti, že Kryštof Mařatka pochází ze slavné rodiny: jeho otec Zdeněk Mařatka byl lékař, zakladatel československé gastroenterologie a univerzitní profesor, dědeček Josef Mařatka byl významný sochař. Když byl Kryštof před pár lety *Hospodářskými novinami* dotázán, kterou dědečkovu sochu má nejradši, odpověděl: *Vzpomínku, což je mramorový akt. A miluju Dvořákovu bustu. Je podle mě krásná a autentická. Když v roce 1904 Antonín Dvořák zemřel, rodina povolala Josefa Mařatku, aby sejmul posmrtnou masku. A na základě toho pak vytvořil tvář s přivřenými očima, což je u busty nezvyklé – a originální. Dvořák se jakoby dívá do svého nitra, do inspirace. Dědeček měl ke Dvořákovi blízko. Doslova – vyrůstal v domě U Tří múz v Žitné ulici, kde bydlel i hudební skladatel. Dědeček si hrával na dvoře s Dvořákovými dětmi, zatímco o patro výš sledoval malíře Jaroslava Věšína, jak pracuje v ateliéru. To ho nakonec ovlivnilo natolik, až se dal na sochařinu.*

Jeden z nejvášnivějších a nejvyhrocenějších teoretických sporů v době druhé poloviny 19. století proti sobě postavil dvě tendence, z nichž jedna, opírajíc se o syntézu umění, přidělovala hudbě schopnost vyjadřovat svými prostředky mimohudební sdělení, čímž zavdala podnět ke zrodu tradice programní hudby, zatímco tendence druhá vyzdvihovala čistě hudební kvality, označovala hudbu za „znějící pohybové formy“ a proti spojení s literárním programem se ostře vymezovala. **Antonín Dvořák** (1841–1904) patřil spolu s Johannesem Brahmem k hlavním reprezentantům druhé tendence, neboť zvláště jeho symfonie dokonale naplňovaly ideál hudby coby autonomního, tj. soběstačného umění a představovaly tak návrat ke klasickému typu absolutní hudby.

Přesto i ve Dvořákově tvorbě můžeme zaznamenat projevy programní hudby, jak o tom svědčí mimo jiné čtyři symfonické básně podle Erbenovy sbírky *Kytice*. Dvořák je složil roku 1896, poté, co se vrátil z úspěšného pobytu v Americe. Všechny čtyři symfonické básně – *Vodník*, *Polednice*, *Zlatý kolovrat* a **Holoubek** – jsou pozoruhodné nejen sugestivním hudebním vyličením baladických předloh, ale i invenčním přístupem k jejich hudebnímu zpracování: většina tematického materiálu všech čtyř děl totiž vychází z rytmu Erbenových veršů.

Holoubek je z celé čtveřice erbenovských skladeb formálně nekom-
paktnější, neboť vychází z jediného motivického jádra, variovaneho
v souladu s konkrétní dějovou či psychologickou situací. Vnitřně je roz-
vržen do pěti oddílů, jejichž program odpovídá ději Erbenovy balady:
Mladá žena se s předstíraným nářkem ubírá za rakví svého chotě,
kterého otrávil (*Allegro, marcia funebre*). Záhy podlehne námluvám
švarného mladíka (*Allegro – lento*) a do měsíce se koná hlučná svatba
(*Molto vivace*). Na hrobě pochovaného muže ovšem vysedává holoubek,
jehož žalostné vrkání doléhá až k vražedkyni a vzbuzuje v ní
výčitky svědomí, které ji dovádějí k šilenství ukončenému skokem do vln
(*Andante*). Závěrečné *Lento, tempo di marcia* má funkci epilogu.

Holoubek byl vůbec poprvé proveden 20. března 1898 v br-
něnském Besedním domě pod taktovkou Leoše Janáčka. Čeho tu [Ja-
náček] s velkým tělesem orchestrovým, čítajícím 60 členů, složeným
z různých součástí, kteří dosud nikdy pospolu neúčinkovali, docílil,
toho nedovedl oceniti každý posluchač, psalo se v kritice otištěné
v časopise Dalibor. *Nás výkon tento nepřekvapil; věděli jsme, že do-
jde-li ke koncertu řízením p. Janáčkovým, bude výkon ten také skuteč-
ně koncertním. Vrcholem koncertu byla nová symf. báseň Dvořákova
Holoubek, kterou skladatel v rukopise k tomuto koncertu propůjčil. (...) V
Holoubku – máme za to – zvitězila jeho individualita a podmanila
novou formu a vše, co s ní souvisí, vlastním intencím. (...) Dvořák tu
svou individualitu neobětuje myšlénce cizí, nýbrž přizpůsobuje tuto
svému vlastnímu „Credo“.*

Další provedení Holoubka se uskutečnila ve Vídni (1899) za řízení
Gustava Mahlera a v Berlíně (1900) s dirigentem Oskarem Nedba-
lem. Sám Dvořák dirigoval Holoubka pouze jednou, a to v dubnu
1900 v Praze při svém posledním veřejném dirigentském vystoupení.

Mám ovšem také závazky citové k Brnu, které se ukázalo velmi od-
dané k mému dílu od dávných časů, napsal **Bohuslav Martinů**
(1890–1959) skladateli a dirigentovi Miroslavu Venhodovi v dopise
ze 27. října 1956 (tento citát posloužil i jako motto výpravné publi-
kaci *Brněnská setkání s Bohuslavem Martinů*, kterou nedávno vydala
Moravská zemská knihovna). Silný vztah moravské metropole k tvorbě
Bohuslava Martinů nejenže je dlouhodobého charakteru, ale vyzna-
čuje se též snahou představovat hudbu slavného poličského rodáka
v celé její šíři a rozmanitosti.

Kořeny tohoto zvýšeného zájmu sahají do dvacátých let minulého
století, kdy byly v brněnském divadle ve světových premiérách uvede-
ny balet *Vzpoua* či opera *Voják a tanečnice* (1928) a ještě před nimi
jednoaktová baletní *revuální groteska*, jak ji Martinů nazýval, **Kdo
je na světě nejmocnější?**, která tu byla premiérována – spolu
s operou *Alladina a Palomid* Osvalda Chlubny – 31. ledna 1925 pod
taktovkou Břetislava Bakaly (pozdějšího prvního šéfdirigenta brněn-
ských filharmoniků), v choreografii Jaroslava Hladíka, v režii Oty Zítka
a se scénou Andreje Andrejeva.

Obsah baletního libreta si podle anglické pohádky z indického
prostředí sepsal sám skladatel následovně: *Byla jednou jedna myška,
neobyčejně hezká a inteligentní. Je samozřejmě, že rodiče její byli
na ni pyšní a nechtěli ji dát za manželku jen tak ledaskomu. A proto*

*jí vybrali toho, kdo je na světě nejmocnější. A kdo je vlastně nejmoc-
nější? To dosud nevíme a myši to také nevěděly, ale usoudily, že je
to Slunce. A proto odmítly myšího Prince, který se ucházel o ruku je-
jich dcery, a když kohout ohlásil Slunce a první paprsky prolétly zemí
a probudily všechno k životu, květiny, stromy, ptáky, a když přišlo
samo Slunce – nabídly mu myšku za choť. A tak se zdálo, že všechno
je na nejlepší cestě. Tu přilétl ten mrzutý starý Mrak a zakryl milé
Sluníčko a to přemoženo prchlo. Ale Mrak je starý a nevrlý, a proto
bylo myšce vítáno, když přilétl Vít a rozehnal Mrak. Vít je přece jen
jiný chlapík. Ale je zde ještě Zed'. A co může vítr proti Zdi? A teď je
jasně vidět, že Slunce je mocné, ale Mrak je mocnější, ale Vít je ještě
mocnější a Zed' je nejmocnější. Myši nabídly dceru Zdi. Ale Zed' se
nevěří nijak vesele, protože ji myši podhrabávají a ona se rozpadá.
A teď je už docela jasno, že myši jsou ještě mocnější než Zed', tedy
myši jsou nejmocnější. A tak na konci této pohádky dostane jen dcerku
myší Princ a slaví se vesele myší svatba.*

Balet *Kdo je na světě nejmocnější?* Martinů dopsal v době, kdy
docházel na Pražskou konzervatoř do mistrovské třídy k Josefu Sukovi,
tj. někdy v roce 1922. Vědomý odklon od impresionismu, touha po
pregnantním hudebním projevu, po přesném rytmu a formě, snaha do-
stat na scénu valčík, polku, pochod a rovněž i moderní tance boston,
foxtrot – kvůli všem těmto vlastnostem byl balet pokládán za reakci
bezprostředně přitakávající Igoru Stravinskému. Martinů se proti tomu
ohrazoval, mj. v dopise Stanislavu Novákovi z února 1925: *Prosím
Tě, říkej každému, koho potkáš, že můj balet o myších je starý tři roky,
tak [vznikl] v době, kdy jsem nevěděl o Stravinském nic, jenom že na-
psal Petrušku, ale neznal jsem to. Ve skutečnosti se Martinů svým bale-
tem komponovaným v duchu zásad „život stojí za to, abychom ho žili,
a moderní umění má být jeho výrazem“ stal jedním ze spoluvůrců
poetismu, jediného uměleckého směru, který se zrodil v českých
zemích. Vítězslav Nezval, spolu s Karlem Teigem ideový vůdce po-
etismu, napsal k baletu krátký programový text, ve kterém se dočítá-
me: *Budeme studovati možnosti nového baletu na ulici, v manéžích
a tančírnách, všude tam, kde je pohyb přirozeně exponován. (...) Do-
vést uplatnit svůj rytmus a svůj směr mezi chaosem rytmů, směrů, citů,
rychlostí. Je k tomu potřeba obratnosti a vynalézavosti, jako chceme-li
střelit do vajíčka nad vodotryskem...**

V *Předehře* se odráží ranní rej malých myšek a porady starých
myší o jejich budoucnosti; *Serenáda* přináší „zpěv“ vyslance myší-
ho prince doprovázejícího se na „loutnu“, který je přerušen signálem
a pochodovým rytmem přibližujícího se myšího průvodu (*Pochod*);
vzájemně ceremoniální představování a klanění (*Poco andante*);
je následováno princovým vyzváním myšky k tanci (*Menuet*); *Tanec slu-
nečních paprsků* ohlašuje příchod slunce, se kterým myška poté tančí
Valčík a jímž je pak pozvána k němu na trůn (*kadence* klavíru a vio-
loncella), když vtom se přizene mrak se svým těžkopádným tancem,
v následujícím výjevu rozehnaný větrnou smrští (*Allegro*). Sebejistota
větru bere za své při nárazech do zdi, která náporu odolá. Nedokáže
však zabránit tomu, aby ji myší princ se svým doprovodem nepod-
hrabal, a tak balet vrcholí bujarým tanečním veselím v rytmu *Polky* na
svatbě myšky a myšího prince.

O účinkujících

Kantilena je výběrovým pěveckým sborem dětí a mládeže při Filharmonii Brno; její tři oddělení navštěvuje okolo 150 zpěváků ve věku 5 až 19 let. Vznikla roku 1956 jako Šlapanický dětský sbor z iniciativy Ivana Sedláčka, svého pozdějšího dlouholetého uměleckého vedoucího.

Roku 1967 se stala výběrovým tělesem s nynějším názvem a od roku 1984 působí při Filharmonii Brno. Za dobu své existence provedla více jak 1 500 koncertů doma, v 17 evropských zemích, v USA, Kanadě a Japonsku. Její repertoár sahá od skladeb renesanční polyfonie až po tvorbu soudobou; s pořady duchovní hudby vystoupila už ve více než 250 sálech u nás, v evropských metropolích i v New Yorku. V řadě inscenací spolupracovala s Národním divadlem Brno. Absolutních vítězství dosáhla na soutěžích v italském Arezzu (1981) a belgickém Neerpeltu (1984 a 2006), na světových sborových olympijských hrách ve Štýrském Hradci (2008) získala dvě zlaté medaile, ve švýcarském Montreux (2009) Cenu publika a diplom „Excellent“, ve velšském Llangollenu (2013) 1. a 2. místo, v německém Magdeburku (2015) absolutní vítězství a v lotyšské Rize (2017) tři zlaté medaile.

Do sezony 2019/2020 stál v čele sboru Jakub Klecker, od září 2020 je uměleckým vedoucím a hlavním sbormistrem Kantilény Michal Jančík. K náročnému koncertování hlavního sboru se děti chystají ve starším přípravném sboru – **Kantilence** a ti nejmenší v **Magdalence**, pojmenované po bývalé člence a současné patronce Kantilény Magdaleně Kožené. Magdalenku vede Veronika Novosádová a Kantilénku vedou oba sbormistři společně.

Více na kantilena.cz

Taneční konzervatoř Brno, osmiletá škola zřizovaná Jihomoravským krajem, připravuje studenty na dráhu profesionálních tanečníků zejména v oboru klasický a moderní tanec, kteří pak působí na divadelních scénách nejen v Česku, ale i v zahraničí. Absolventi mohou učit na uměleckých školách, v pohybových studiích či pokračovat ve studiu na vysokých školách humanitního zaměření. Škola vyvíjí mnoho aktivit, pořádá taneční koncerty a představení. Žáci školy účinkovali v představeních Národního divadla v Brně, například v baletech *Louskáček*, *Labutí jezero* nebo *Bajadéra*. Mezi další úspěchy školy patří mnohá nejvyšší ocenění studentů na mezinárodních baletních soutěžích.

Více na tkbrno.cz

Michal Jančík vystudoval hudební vědu na Masarykově univerzitě v Brně, hudební výchovu a řízení sboru na Ostravské univerzitě a dirigování sboru na JAMU. Jeho hlavní činností je nyní sbormistrovská práce v Kantiléně, kde působí od roku 2011. Se sborem absolvoval řadu zahraničních turné a soutěží, premiéroval díla současných českých autorů (Vít Zouhar, Robert Hejnar aj.), připravil jej na spolupráci s významnými hudebními tělesy (např. Česká filharmonie, Staatsphilharmonie v Norimberku aj.) i pro účinkování v hudebně-dramatických dílech (Mahenovo divadlo, Divadlo na Orlí). V dřívějších dobách založil a vedl smíšený sbor Magna Diesis ve Velkém Meziříčí, s nímž získal mnohá ocenění. Se sborem Perličky při ZŠ Jana Babáka v Brně zvítězil v katalánském Malgrat de Mar a zároveň obdržel Cenu pro nejlepšího dirigenta festivalu. Vedl sbor Tin Tin Ensemble zaměřující se na tvorbu Arvo Pärta, spolupracoval se soubory Ensemble Opera Diversa a Ars Brunensis. Působí také jako externí spolupracovník České televize při realizaci záznamů z oblasti klasické hudby, je častým členem porot ve sborových soutěžích.

Více na kantilena.cz

Chuhei Iwasaki zastává od sezony 2020/2021 pozici šéfdirigenta Plzeňské filharmonie. Narodil se v Tokiu a od dětství se věnoval hře na housle. Studoval na konzervatoři Toho Gakuen v Tokiu a poté na Pražské konzervatoři a na HAMU v Praze. Spolupracuje s předními orchestry jako Symfonický orchestr Českého rozhlasu, PKF – Prague Philharmonia, Filharmonie Brno, Filharmonie Hradec Králové, Janáčkova filharmonie Ostrava, Štátna filharmónia Košice, Komorní filharmonie Pardubice, Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín a další. V sezoně 2022/2023 vystoupí se Severočeskou filharmonií Teplice, Orquesta Filarmónica de Málaga a Lodžskou filharmonií Artura Rubinsteina.

Od roku 2014 je pedagogem na Pražské konzervatoři. Mezi lety 2014 a 2018 byl šéfdirigentem Filmové filharmonie a v roce 2018 se stal šéfdirigentem Moravia Brass Band. V letech 2016–2019 působil v Divadle J. K. Tyla v Plzni a od roku 2019 diriguje ve Slezském divadle v Opavě. V současné době také působí v Hudebním divadle Karlín v Praze.

V květnu 2018 debutoval na Pražském jaru s Filharmonií Hradec Králové. Od roku 2020 pravidelně spolupracuje s festivaly Dvořákova Praha, Smetanova Litomyšl, Svatováclavským hudebním festivalem a plzeňskými Smetanovskými dny.

Více na chuheiiwasaki.cz

Katalog skladeb **Kryštofa Mařatky** (1972) dobře odráží pestrost inspiračních světů, ze kterých autor čerpá a které jsou jednak zakotveny v české kultuře, ale zároveň také často pronikají daleko za běžné hranice. Takto tu ve společném soužití na jedné straně stojí skladby jako *Druhopisy – ateliér lidových hudebních nástrojů českých zemí* pro orchestr (2013) nebo *Praharphona – hudba staré a nové Prahy* pro harfu a orchestr (2009) a na straně druhé skladby mířící k přesahu času a prostoru, jako například violový koncert *Astrophonia* (2002), *Vábení – rituál pravěkých zkamenělin Člověka* (2011) pro sbor a orchestr nebo *Kniha popela – smyčcový kvartet in memoriam Z. M.* (2012).

Z Mařatkovy tvorby vzpomeňme dále skladby *Zvěrohra – sborník antropoidních zpěvů* pro soprán a orchestr (2008), *Onyrik – příběhy budoucí a cizokrajné* pro jinak temperovaný klavír (2013), *Čapí hnízda – žvatlodram* pro violu a nahrávku dětských hlasů (2007), *Ďáblův kotlík* – melodram pro herce (a) klavíristu inspirovaný starou korsickou legendou (2011), *Otisk – naleziště pre-instrumentální hudby paleolitu* pro symfonický orchestr (2003), *Čtyřnohá vrána* – melodramatická fraška pro dva herce a instrumentální soubor inspirovaná texty Daniila Charmse (2007), *Morana – vítání jara v Čechách*, skladba pro dětský smyčcový orchestr inspirovaná starým lidovým zvykem (2013) nebo *Chant G'hai* pro tradiční čínský nástroj suonu a symfonický orchestr (2010).

Filharmonie Brno před několika lety uvedla Mařatkovu patrně nejznámější dílo, klarinetový koncert *Luminarium* z roku 2002 (s Michélem Lethiecem jako sólistou), *jakýsi kaleidoskop harmonií a zvuků z celého světa, jakousi stručnou antologii, která se inspiroje hudebními projevy různých oblastí na Zemi*. Na festivalu Moravský podzim, pořádaném brněnskou filharmonií, pak zazněla Mařatkova živá hudba k němému filmu Přemysla Pražského *Batalion* a úprava Janáčkova dechového sextetu *Mládí* pro smyčcové kvarteto.

V současné době Mařatka pracuje na objednavce Národního divadla Brno – opeře podle Čapkovy *Továrny na absolutno*.

Mezi Mařatkovými hudebními aktivitami zaujímá důležité místo dirigentská činnost, která je neocenitelným přínosem do jeho skladatelské dílny; odsud vzešla dirigentská spolupráce s orchestry jako Nederlands Kamerorkest v amsterdamském Concertgebouw, Toronto Symphony Orchestra, PKF – Prague Philharmonia, Sinfonia Varsovia ad. Jako skladatel Mařatka spolupracoval například s Orchestre National de France, Colorado Symphony Orchestra, Shanghai Symphony Orchestra, Ensemble Modern Frankfurt, Pražskými symfoniky atd. Jako klavírista vystupuje s komorními ansámblí či sólově, přičemž často uplatňuje svůj obdiv k dílu Leoše Janáčka a neváhá se také poddat improvizacímu umění, při němž odhaluje další zvukové možnosti nástroje, například hrou přímo ve strunách v kombinaci s hereckým projevem v cyklu svých melodramů pro jednoho herce-klavíristu.

Kryštof Mařatka je držitelem ceny Classic Prague Awards 2019, kterou získal v kategorii nejlepší soudobá kompozice (za skladbu *Báchorky*).

Více na krystofmaratka.com.

Na Slavnostním koncertě Mozartových dětí vystupují spolu s Filharmonií Brno žáci a učitelé ze ZUŠ a hudebních škol Jihomoravského kraje:

ZUŠ Veveří, ZUŠ Brno Smetanova 8, ZUŠ F. Jílka, ZUŠ Dolní Bojanovice, ZUŠ Tišnov, ZUŠ Kyjov, ZUŠ Orchidea, ZUŠ Kuřim, ZUŠ Židlochovice, ZUŠ P. Křížkovského, ZUŠ Velké Bílovice, ZUŠ Mikulov, ZUŠ Vítězslavy Kaprálové, ZUŠ Vranovská, Konzervatoř Brno

housle Tomáš Bargel, Anežka Čechová, Adéla Drlíková, Jana Gotfrýdová, Kristýna Gotfrýdová, Adéla Hegnerová, Patricie Kejdová, Radek Kučera, Jana Máčková, Michaela Oprchalová, Aneta Procházková, Simona Štěpánková

violy Jiitka Kneslová, Aneta Kozáková, Kateřina Kurandová, Edit Munzarová, Jan Večeřa, Kateřina Zdarsová

violoncella Magdaléna Bártková, Jan Čechal, Emil Hašan, Ondřej Hurt, Dorota Jagieluk, Tobiáš Jedlička, Julie Michlová, Dorota Mitášová, Alžběta Mottlová, Jakub Mrázek, Teodora Pavlatová, Eliška Sedláčková, Elen Válková

kontrabas Adam Plaširyba

flétny Vojtěch Bureš, Anastázie Černocká, Michaela Durajová, Jana Havelková, Aneta Herková, Kamila Konečná, Michela Kroupová-Durajová, Anežka Mičková, Pavlína Tomčalová, Ludmila Trnavská, Susanne Walterová, Jana Zbořilová

hoboje Eliška Krejčí, Marie Nanjo, Alžběta Poláčková

klarinet Natálie Fialová, Alexandr Klement, Lucie Kyzlinková, Anna Máčelová, Miroslav Mezihorák, Berenika Múdra, Eduard Petrášek, Tereza Slavíková

fagot Denis Rakus

lesní roh Vojtěch Houška

trubky Karel Dufek, Martin Grégr, Adam Jati, Šimon Kryštof, Ondřej Máca, Josef Nečas, Pavel Oprcha, Tomáš Prokop

trombony Eliška Bočková, Tomáš Hynčica, Ondřej Chrást, Lukáš Mařa, Dominik Šalomon

tuba Ondřej Vajdík

euphonium Richard Šťavík, Pavel Vydra, Adam Žalkovský

bicí nástroje František Jagoš, Sára Kosíková

zpěv František Dufek, Eliška Novotná

Kantiléna, Kantilénka a Magdalenka

Anna Adler, Hana Appel, Kamila Březinová, Anna Bursíková, Emma Canapini, Claudia Ciampi, Monika Crhánová, Rozálie Divišová, Anna Fajtová, Klára Fikerová, Monika Grůzová, Beata Havelková, Adam Herkus, Tereza Hrozková, Beata Hubičková, Sára Hykrdová, Zoe Indrová, Johanka Jakšová, Rostislav Jatel, Karolína Jatelová, Sára Kiliánová, Ema Konvičnā, Petr Kopecký, Eliška Kordová, Adéla Králová, Nicolas Krejčí, Sofie Krejčí, Valentina Kristová, Viktorie Kružíková, Olivie Křížová, Jáchym Kvítek, Barbora Lajdová, Markéta Lajdová, Yi-Ai Lu, Yi-Pan Lu, Anna Lukešová, Petra Lukášová, Adéla Menšíková, Lucie Menšíková, Beáta Mudráková, Jana Nevědělová, Klára Nováková, Tereza Pala, Elena Pochyla, Kateřina Prchalová, Marie Prchalová, Tadeáš Procházka, Alžběta Prudíková, Josefina Racanska, Roxana Redková, Nicolas Reisinger, Annika Roberts, Kateřina Rohličková, Viktorie Rychnovská, Kateřina Sekaninová, Adina Skřičková, Emma Skřičková, Magdalena Skřičková, Natálie Sochorová, Justýna Stránská, Evelína Svachová, Lukáš Svacha, Marek Svacha, Barbora Škopková, Tereza Štolfová, Helena Švarcová, Amálie Švecová, Barbora Tichá, Eliška Tůmová, Michaela Turečková, Viola Tyrnerová, Klau-die Tyrnerová, Edmund Vallo, Ornela Vejchodova, Marie Viktorinová, Dora Vykoupilova, Charlota Marketa Waschková, Stella Zoufalá

Taneční konzervatoř Brno

Myška Pavlína Krpcová

Myší král Antonín Zdráhal

Myši tetičky Kateřina Vrátilová, Tereza Burešová, Adéla Nenkovská

Malé myšky Alexandra Charitonova, Hedvika Jandová, Julie Rybářová, Lada Šťovíčková, Michaela Krčková, Nela Zajíčková

Myši Alexandra Malíková, Anna Marie Blatná, Eva Jelínková, Julie Slívová, Kateřina Janků, Lucie Prchalová, Madlen Moravcová, Miriam Petruková, Natálie Fikesová, Nikola Jarolímová, Petra Plíhalová

Slunce Josef Pavliš

Paprský slunce Adéla Bendová, Barbora Solanská, Bára Brunclíková, Kristýna Kapsová, Michaela Zmrzlíková, Natálie Mičudová, Sára Šamánková

Mrak Erika Potůčková, Ivana Němcová, Julie Marková, Linda Černo-horská, Miriam Petruková, Sofie Sochorcová, Šárka Králíková, Terezie Lorencová

Vítr Natálie Kobzáková, Nela Sečkařová, Nella Krausová, Tereza Jelínková, Tereza Kučerová, Žaneta Pazderová

Zed' Dominika Kuráková, Charlotte Pelclová, Ivana Němcová, Julie Marková, Marina Mecerodová, Natálie Fikesová, Nathali Tučková, Nikola Jarolímová, Petra Plíhalová, Šárka Králíková

Zveme vás na

MOZARTOVY DĚTI, festival mladých hudebníků 8.–19. 6. 2022

Koncert dětských sólistů s Filharmonií Brno 14. 6. 2022
v Besedním domě v 18:00: **Mozart, Bartók, Lalo, Křtitel Neruda, Šostakovič** a další; Filharmonie Brno a dětská sólisté, dirigent Jiří Habart, moderují Kristýna Drášilová a Matěj Nárožný

Hrají nejlepší soubory ZUŠ Jihomoravského kraje
18.–19. 6. 2022 na náměstí Svobody

FESTIVAL ŠPILBERK, 15.–25. 8. 2022 ve 20:00 na velkém nádvoří hradu

Zahájení s Camille Thomas 15. 8. 2022: **Bartholdy** Hebridy, **Bruch arr. Maisky** Kol Nidrei, **Stravinskij** Pulcinella, **Popper** Maďarská rapsodie, **Čajkovskij** Serenáda C dur; Camille Thomas – violoncello, PKF – Prague Philharmonia, dirigentka Alevtina Ioffe

John Williams 90 17. 8. 2022: výběr z hudby k filmům Hvězdné války, Čelisti, Harry Potter a Kámen mudrců, Indiana Jones, Jurský park a dalších; Český národní symfonický orchestr, dirigent Steven Mercurio

Roman Dragoun & B-Side Band 18. 8. 2022: neznámější písně Romana Dragouna s komorním orchestrem a sborem v aranžmá Zdeňka Nováka; Roman Dragoun – zpěv, klávesy, Czech Ensemble Baroque Choir, B-Side Band, členové Filharmonie Brno, dirigent Dan Kalousek

Z Brna do Nového světa 25. 8. 2022: **Janáček** Žárliivost, **Korn-gold** Houslový koncert D dur, **Dvořák** Symfonie č. 9 e moll „Z Nového světa“; Chloë Hanslip – housle, Filharmonie Brno, dirigent Dennis Russell Davies

Prodej vstupenek

- on-line: www.filharmonie-brno.cz
- v předprodeji Filharmonie Brno, Besední, 602 00 Brno
☎ +420 539 092 811, e-mail: predprodej@filharmonie-brno.cz
PO–PÁ 12:00–18:00 h
- ½ hodiny před koncertem v místě jeho konání

Prosíme posluchače, aby zaujali svá místa včas, vypnuli mobilní telefony a během koncertu nefotografovali. Po jeho začátku není vstup do sálu umožněn.

Změna programu a účinkujících vyhrazena.

Za podporu a spolupráci děkujeme

Vydala Filharmonie Brno v roce 2022 nákladem 500 výtisků

texty Vítězslav Mikeš

motiv na obálce je inspirovaný stropní malbou ze zásálí Besedního domu, která představuje páva s květinami

foto archiv Filharmonie Brno, není-li uvedeno jinak

produkce Printeco s.r.o.

redakční uzávěrka 6/16/2022

Nakladatelem skladby Kryštofa Mařatky je Editions Musicales Artchipel.

Filharmonie Brno, příspěvková organizace
Komenského náměstí 534/8, 602 00 Brno, ☎ +420 539 092 801
www.filharmonie-brno.cz, www.salprobrno.cz

B | R | N | O | I

jihomoravský kraj

Statutární město Brno finančně podporuje Filharmonii Brno.
Vybrané koncerty se konají za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky a Jihomoravského kraje.

www.filharmonie-brno.cz
www.salprobrno.cz

